

κόν τι νὰ ἐκπληρώσῃς, καὶ ὅτι πᾶς ἄνθρωπος εἶναι ὠφέλιμος εἰς τὴν ἀνθρωπότητα διὰ τοῦτο καὶ μόνον διότι ὑπάρχει;

Ἄκουσέ με, ἀσύνετε νέε· σὲ ἀγαπῶ, οἰκτείρω τὰ λάθῃ σου. Ἄν μὲν εἰς τὰ βάθῃ τῆς καρδίας σου τὸ παραμικρὸν ἀρετῆς αἰσθημα, ἔλα νὰ σὲ μάθω ν' ἀγαπήσῃς τὴν ζωὴν. Ὅσakis σὲ κυριεύσῃ ὁ πειρασμὸς τῆς αὐτοχειρίας, λέγε πρὸς σεαυτὸν· « Ἄς πράξω μίαν ἀκόμη ἀγαθὴν πράξιν πρὶν ἀποθάνω. » Καὶ ἔπειτα, ἴ τρέχε νὰ ζητῇς πτωχὸν νὰ βοηθήσῃς, πᾶσχοντα νὰ παρηγορήσῃς, ἀδικούμενον νὰ ὑπερασπισθῇς. Φέρε πλησίον μου τοὺς δυσυχεῖς, τοὺς ὁποίους φοβίξει ἡ παρουσία μου· μὴ φοβῆσαι μήπως καταχρασθῇς μήτε τῶν χρημάτων μου μήτε τῆς πίστεώς μου· λάβε, σκόρπισε τὰ ἀγαθὰ μου, κάμεμε ἀληθῶς πλούσιον. Ἄν ἡ αἰτία αὕτη σὲ κρατήσῃ σήμερον, θὰ σὲ κρατήσῃ καὶ αὔριον, καὶ μεθαύριον, καὶ ὅλην σου τὴν ζωὴν. Ἄν δὲν σὲ κρατήσῃ, ἀπόθανε· εἶσαι κακοῦργος.

Η ΑΝΑΣΚΑΦΗ ΤΗΣ ΝΙΝΕΥΤ.

Ἡ Νίνος ἢ Νινευτ, ἡ παναρχαία τῆς Ἀσσυρίας μητρόπολις, ὠκοδομήθη εἴκοσι γενεάς ἀνθρώπων πρὸ τῶν Τρωϊκῶν ὑπὸ Νίνου, τοῦ ἀνδρὸς τῆς Σεμιράμιδος, ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὀχθῆς τοῦ Τίγριδος, ὃν ὁ Διόδωρος (Ἱστορ. Βιβλιοθ. Β. 3 κ.τ.λ.) κακῶς συγχέει μὲ τὸν Εὐφράτην. Ὁ θεμελιωτὴς οὗτος τοῦ βασιλείου τῶν Ἀσσυρίων ἠθέλησε ἐνδοκίμως κτίσαι τὸ μέγεθος πόλιν, ὥστε μὴ μόνον αὕτη εἶναι μεγίστην τῶν τότε οὐσῶν κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, ἀλλὰ μὴδὲ τῶν μεταγενεστέρων ἐτέραν ἐπιβαλλόμενον ραδίως ἂν ὑπερβέσθαι. Καὶ τῷ ὄντι τῇ ἔδωκε τετρακοσίων ὀγδοήκοντα σταδίων περίμετρον, καὶ εἰς τὰ τεῖχη τῆς ὕψος ποδῶν ἑκατὸν, καὶ πλάτος ἰππευσίμου τρισὶν ἄρμασι, καὶ πύργους χιλίους πεντακοσίους, καὶ ἐντὸς αὐτῆς ὑψώθησαν βασίλεια μεγαλοπρεπῆ, καὶ ὁ παμμεγέθης τάφος τοῦ θεμελιωτοῦ, ἔχων ἐννέα σταδίων ὕψος καὶ πλάτος δώδεκα. Ἡ ἀκμὴ καὶ δόξα τῆς πόλεως ταύτης διήρκεσεν ἐπὶ δέκα γενεάς ἀκόμη μετὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, ὅτε, βασιλεύοντος τοῦ Σαρδαναπάλου, ἐξεστράτευσαν κατ' αὐτῆς οἱ Μῆδοι, καὶ κυριεύσαντές τιν, τὴν κατεδάρισαν. Ἦτον δὲ, φαίνεται, ἡ καταστροφὴ τῆς ὑπερφάνου ταύτης πόλεως πρὸς παραδειγματισμὸν καὶ ταπείνωσιν τῶν λαῶν τῆς Ἀσίας, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν αἰώνων γεγραμμένη εἰς τῆς προνοίας τὰς δέλτους, διότι τὴν προείπον ἄψευστοι προφηταῖ. Κατὰ τὸν Διόδωρον ἡ αὐτῇ (τῷ Σαρδαναπάλῳ) λόγιον παραδεδομένον ἐκ προγόνων ὅτι τὴν Νίνον οὐδεὶς ἐλεῖ κατὰ κράτος, ἐὰν μὴ πρῶτον ὁ ποταμὸς τῇ πόλει γένηται πολέμιος. Καὶ ἰερὸν ἦτον τὸ λόγιον τοῦτο, διότι τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως διὰ τοῦ ὕδατος τοῦ ποταμοῦ προείπεν ὁ προφήτης Ναούμ (Α. 8 12· Β' 8, Γ' 8 14.) Καὶ ἐν κατακλυσμῷ πορείας συντέλειαν ποιῆσεται . . . Κατὰρχον ὕδατων πολλῶν, καὶ οὕτω διασταλῆσονται καὶ ἡ ἀκρό σου οὐκ ἐτακουσθήσεται· ἔτι· Καὶ Νινευτ ἦν ὡς κο-

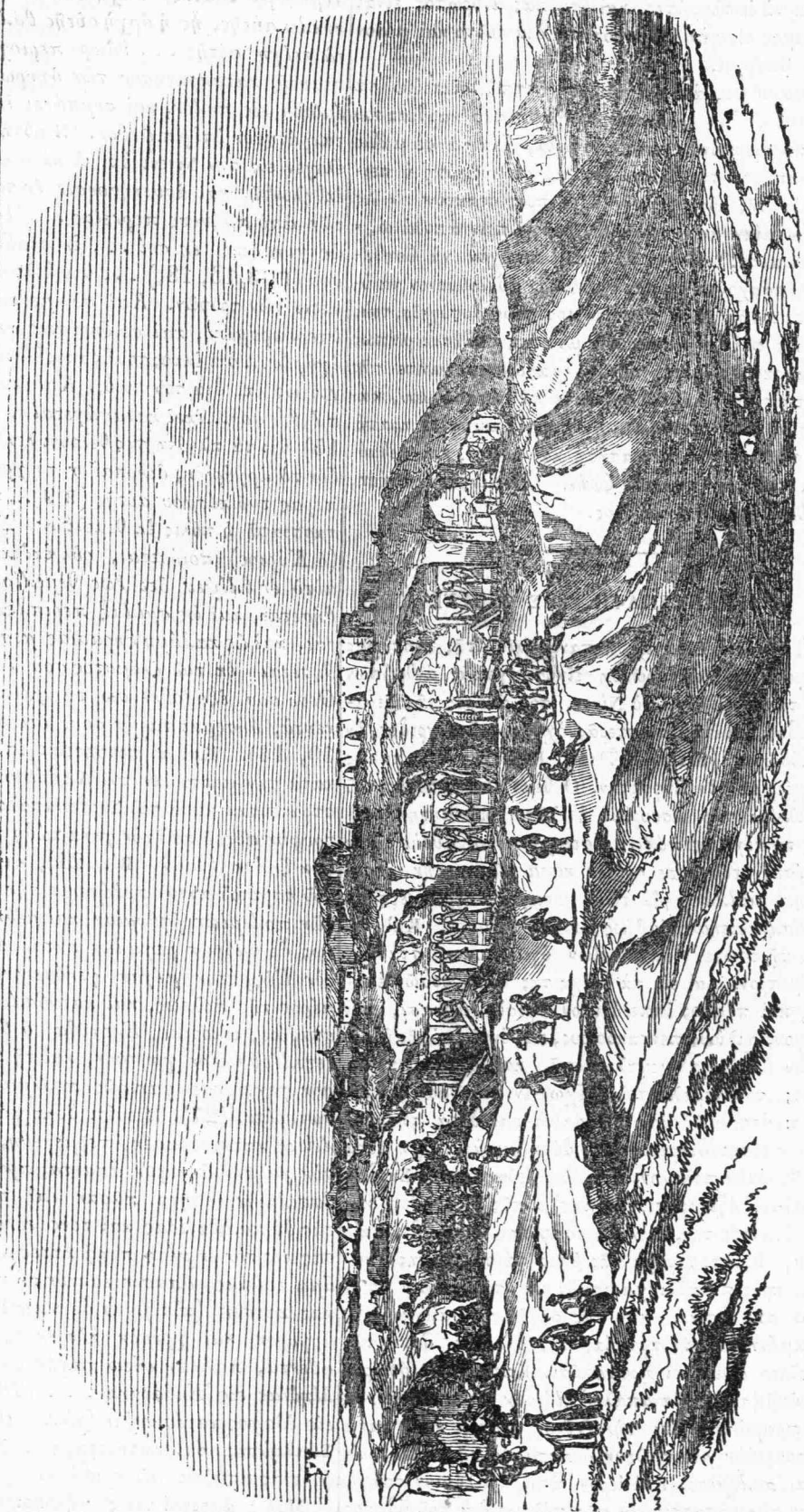
λυμήθρα ὕδατος, τεῖχη ὕδατα αὐτῆς . . . ὕδωρ κύκλῳ αὐτῆς, ἥς ἡ ἀρχὴ αὐτῆς θάλασσα καὶ ὕδωρ τὰ τεῖχη αὐτῆς . . . ὕδωρ περιοχῆς ἐπίσπασαι σεαυτῇ, κατακράτησον τῶν ὀχυρωμάτων σου . . . ἐμβῇ εἰς πηλὸν, καὶ συμπάτει ἐν ἀχύροις, κατακράτησον ὑπὲρ πλίνθον. Ἡ αὕτη προφητεία προέλεγεν εἰς τὴν Νινευτ ὅτι οἱ κάτοικοί της θέλουσιν ἐκθληνθῇ. καὶ ἀσθενήσουσιν ἐν τοῖς σώμασιν αὐτῶν ἀπὸ πλήθους πορείας . . . Ἰδοὺ ὁ λαός σου ὡς γυναικες ἐν σοὶ . . . ἐνύσταξαν οἱ ποιμένες σου (Γ' 3, 13, 18,) . . . ὅτι θέλουσι προσβληθῇ ἐν μέσῳ τῶν τρυφῶν. Καὶ σὺ μεθυσθήσῃ καὶ ἔσῃ ὑπερεωραμένη, καὶ σὺ ζητήσεις σεαυτῇ στάσιν ἐξ ἐχθρῶν . . . ὅτι ἐκτὸς τοῦ ὕδατος θέλει κατασφαγῇ συγχρόνως καὶ διὰ τοῦ πυρός. Καὶ ἐκκαύσω ἐν καπνῷ πλὴθός σου . . . ἐκεῖ καταφάγεται σε πῦρ. (Β, 13, Γ, 15) ὅτι τὰ πλοῦτή της θέλουσι λεηλατηθῇ. Διήρπαζον τὸ ἀργύριον, διήρπαζον τὸ χρυσὸν καὶ οὐκ ἦν πέρας τοῦ κόσμου αὐτῆς (Β, 9) . . . καὶ ὅτι θέλει καταστραφῇ ἡ πόλις ἐκ θεμελίων. Συντέλειαν αὐτὸς (ὁ Κύριος) ποιῆσεται, οὐκ ἐκδικήσῃ δις ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐν θλίψει· ὅτι ἕως θεμελίου αὐτῶν χερσωθήσεται, καὶ ὡς σμίλαξ περιπλεκομένη βρωθήσεται, καὶ ὡς καλὴν ξηρασίας μεστή . . . οὐ σπαρθήσεται ἐκ τοῦ ὀνόματός σου· ἔτι· καὶ ἐξ οἴκου Θεοῦ σου ἐξολοθρεύσω τὰ γλυπτὰ σου καὶ χωρεντὰ, θήσομαι ταφὴν σου, ὅτι ταχεῖς. (Α. 9, 10, 14). Καὶ αἱ προφητεῖαι ἐπληρώθησαν αὐταὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Διόδωρου. Οἱ Μῆδοι ἐξεστράτευσαν κατὰ τὸν Σαρδαναπάλου γυνόντες· τὴν τε τρυφὴν αὐτοῦ καὶ τὸν γυναικῶδὴ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἐνὶ ἡλῶν (Διόδ. Β'. 24), καὶ ἐπέπεσαν κατὰ τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ πυθόμενοι τὴν ἐν τῇ παρεμβολῇ τῶν πολεμίων ραθυμίαν καὶ μέθην (26). Συγχρόνως δὲ ὄμβρων μεγάλων καταρράγόντων, συνέβη τὸν Εὐφράτην μέγαν γερόμενον κατακλύσαι τε μέρος τῆς πόλεως, καὶ καταβαλεῖν τὸ τεῖχος ἐπὶ σταδίου εἴκοσιν. Ἐνταῦθα ὁ βασιλεὺς νομίσας τετελέσθαι τὸν χρησμόν, καὶ τῇ πόλει τὸν ποταμὸν γεγονέναι φανερῶς πολέμιον, ἀπέγνω τὴν σωτηρίαν. (27). Προέει δὲ πυρὰν ἐν τοῖς βασιλείοις κατεσκευάσεν ὑπερμεγέθη, καὶ τὸν τε χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον ἅπαντα, πρὸς δὲ τοῦτοις τὴν βασιλικὴν ἐσθῆτα πᾶσαν ἐπὶ ταύτην ἐσώρευσε· τὰς δὲ παλλακίδας καὶ τοὺς ἐνούχους συγκλείσας εἰς τὸν ἐν μέσῳ πυρᾷ κατεσκευασμένον οἶκον, ἅμα τοῦτοις ἅπασιν ἑαυτὸν τε καὶ τὰ βασίλεια κατέκαυσε (αὐτ.). Ὁ δὲ νικητὴς ἔπειτα τὸν τε ἄργυρον καὶ χρυσὸν τὸν ἐκ τῆς πυρᾶς ὑπολείψθέντα, πολλῶν ὅττω ταλάντων ἀπεκρίμισε τῆς Μηδίας εἰς Ἐκβάτανα . . . (78) τὴν δὲ πόλιν εἰς ἔδαφος κατέσκαψεν (αὐτ.). οὕτω διηγείται ὁ Σικελιώτης ὅτι κατεστράφη ἡ Νινευτ κατὰ τὰς φοβεράς ἀπειλάς τοῦ προφήτου.

Μόλις ἄμορφοί τινες γήλοφοι καὶ διεφθαρμένοι τῆς Νινευτ τὸ ὄνομα ἀνήγγειλον ὡς ἐσχάτως εἰς τὸν Γεωγράφον ὅτι εἰς Νινουῖμ, παρὰ τὴν θέσιν Μουσουλ, ἦνθε πρὸ τριάκοντα ἑκατονταετηρίδων ἡ μεγίστη καὶ πλουσιωτάτη τῶν πόλεων τῆς Ἀσίας, καὶ ἡ συντέλεια αὐτῆς, ἦν ἀνήγγειλεν ὁ προφήτης,

ἐφαίνετο ἐκτε-
λεσθεῖσα καθ'
ὅλην τὴν φοβε-
ρὰν τῆς λέξεως
σημασίαν.

Ἀλλὰ πρὸ τεσ-
σάρων ἐτῶν ὁ
ἐν Βαγδάτ πρό-
ξενος τῆς Γαλ-
λίας Κ. Βότ-
τας, πληροφο-
ρηθεὶς ἀπὸ ἐγ-
χώριόν τινα ἐκ
Μουσούλ ὅτι εἰς
τὰ θεμέλια τῶν
οἰκῶν μικροῦ τι-
νος ἐκεῖ που κει-
μένου χωρίου, ὁ
νόματος Κορσα-
βὰδ, εὕρισκοντο
συνεχῶς γεγλυμ-
μένοι λίθοι, με-
τέβη ἐπιτοπίως,
καὶ πληροφορη-
θεὶς δι' αὐτοψίας
περὶ τῆς ἀλη-
θείας τοῦ πράγ-
ματος, ἠγόρασε
τὸ χωρίον ἀδεία
καὶ δακάνη τῆς
Κυβερνήσεώς
του, ἥτις καὶ
βοηθὸν ἀμέσως
τῷ ἐπεμψε τὸν
ἐμπειρον ἀρχι-
τέκτονα Φλων-
δρίνον, κατεδά-
φισε τὰς 300
τοῦ χωρίου κα-
λύβας, καὶ ἤρ-
χισε τὰς ἀνα-
σκαφάς, ἀσχο-
λῶν εἰς αὐτάς
καθ' ἡμέραν 300
Χαλδαίους δόγ-
ματος νεστορια-
νοῦ.

Μετ' ὀλίγον
τοὺς ἀγῶνάς του
ἀντέμειψεν εὖ-
ρημα ἀξιόλογον
καὶ ἀνέλπιστον.
Τὸ χωρίον ὁλό-
κληρον ἐπεκά-

Ἡ ἀνασκαφὴ τῆς Νινυῖ.

Οὗτο ἐφ' ἐνὸς μεγίστου οἰκοδομήματος τῆς ἀρ-
χαίας πόλεως, κειμένου εἰς βάθος 24 ποδῶν. Εἰς
διάστημα ἐξ μηνῶν ἀνέσκαψε τοῦ οἰκοδομήματος
τούτου, ἴσως τῶν ἀρχαίων βασιλείων τοῦ Νίνου
καὶ Σαρδαναπάλου, δεκαπέντε μεγίστας αἰθούσας
καὶ τοὺς τοίχους αὐτῶν εὖρε κεκαλυμμένους με-
πλάκας ἐκατέρωθεν ἐπιγεγραμμένας, καὶ ἀποτελού-
σας ὁμοῦ μήκος 4500 ποδῶν, καὶ ἄλλας τόσας
περιεχούσας γλυφάς. Αἱ ἐπιγραφαὶ ἐκεῖναι περί-
χουν ἀναμφιβόλως τὰ μυστήρια τῶν ἀγνώστων αἰώ-

νων τῆς ἱστορίας τῶν Ἀσινῶν ἐθνῶν, καὶ εἶναι τόσῳ μᾶλλον περίεργοι, καθ' ὅσον ἐκάστη τῶν δύο ἐπιφανειῶν τῶν λίθων εἶναι γεγραμμένη εἰς ἄλλην γλῶσσαν, καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα αἱ αὐταὶ πλάκες ἐχρησίμευσαν μεταστροφῆς εἰς τὴν ἐπικόσμησιν δύο διαφόρων οἰκοδομημάτων, ὧν τὸ ἐν ἀνγέβῃ ἀφ' οὗ κατεστράφη τὸ ἄλλο. Ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν ἀμφότεραι αἱ γλῶσσαι καὶ οἱ χαρακτῆρες δι' ὧν εἰσὶ γεγραμμένοι εἰσὶ μέχρι τοῦδε ἐντελῶς ἄγνωστοι, καὶ ἴσως εἰς μεταγενεστέρας ἀνακαλύψεις ἐπιφυλάττεται ἡ ἐξήγησις τῶν.

Τὰ δὲ ἀνάγλυφα εἰσὶ καὶ αὐτὰ εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν προσοχῆς ἄξια. Ὁ Διόδωρος (Β'. 8) ἀναφέρει τὴν γλυπτικὴν ὡς ἀμείζουσαν ἐν Ἀσσυρίᾳ ἤδη ἐπὶ Σεμιράμιδος, ἥτις παρίστανται εἰς τὰ τεῖχη τῆς Βαβυλῶνος ζῶα παντοδαπὰ φιλοτέχνως τῆς τε χρώμασι καὶ τοῖς τῶν τύπων ἀπομιμήμασι κατεσκευασμένα. Τῆς ἀγνώστου ἐκείνης βαβυλωνίας τέχνης ἀξιόλογα καὶ πολυαριθμότατα δείγματα παρέχουσι τ' ἀνευρεθέντα εἰς Νινεὺ ἀνάγλυφα. Ἐπ' αὐτῶν παρίστανται αἱ δημόσιαι καὶ ἰδιωτικαὶ πράξεις τῶν βασιλέων. Ποῦ φαίνεται ὁ βασιλεὺς ὀχούμενος ἐπὶ ἄρματος, περικεφαλαίαν φορῶν, καὶ τόξον εἰς τὰς χεῖρας κρατῶν. Ἀλλαχοῦ διέρχεται ἐν θριάμβῳ τὸ πεδῖον τῆς μάχης, ἡ εἰσέρχεται εἰς πόλιν κατακτηθεῖσαν, καλυπτόμενος τὴν κεφαλὴν ὑπὸ σκιάδιν, τὸ ἔμβλημα τῆς βασιλικῆς του ἀξίας. Περαιτέρω κάθεται ἐπὶ θρόνου, τοὺς ὑποτελεῖς ὑποδεχόμενος ἀρχηγούς, ἢ τοὺς στρατηγούς του προσάγοντας αὐτῷ αἰχμαλώτους. Εἰς ἄλλας σκηνάς, ὡμότερα ἐμφανίσεως ἦθη, διατάττει ἡττηθέντος ἐχθροῦ τὸν ἀποκεφαλισμὸν, ἢ ἐξορύττει αὐτὸς διὰ τῆς λόγχης του τοῦ θύματός του τοὺς ὀφθαλμούς. Εἰς δὲ τὰς μάχας, εἰς τὰ πολιορκούμενα φρούρια, καὶ μεταξὺ τῶν αἰχμαλώτων, διακρίνονται διὰ τῆς ἐνδυμασίας καὶ τῆς φυσιογνωμίας Μῆδοι, Πέρσαι, Ἰουδαῖοι, Φοίνικες, καὶ μέχρι καὶ τῶν Αἰθιοπῶν, καθ' ὧν εἶχεν ἐκστρατεύσει ὁ Σενναχερίβ, καὶ τῶν Ἀράβων τῆς ἐρήμου, προσφερόντων ἵππους καὶ καμήλους εἰς τὸν βασιλεῖα τῶν βασιλέων. Ἐκεῖ φαίνεται ἡ ἴσχυς ἐπὶ ἀκρωτηρίου. Τὰ ὀχυρώματά της προέχουσιν εἰς τὴν θάλασσαν. Οἱ Ἀσσύριοι μετακομίζουσιν ἐπὶ πλοίων κέδρους τοῦ Διβάνου, καὶ τὰ σωρεύουσιν ἐμπρὸς τῶν τειχῶν της, πρὸς εὐκολωτέραν ἀνάβαντιν· ἄλλοι δὲ προσάγουσι κριοὺς καὶ χελώνας καὶ τὰς λοιπὰς τῆς ἀρχαιότητος πολιорκητικὰς μηχανάς, ὧν ἡ ἐφεύρεσις ἀποδείκνυται ἐντελῶς ἀναβαίνουσα εἰς τοὺς ἀποτάτους τούτους αἰῶνας.

Εἶναι δὲ ἡ τέχνη τῶν πρᾶστασεων τούτων ζωηρὰ συγχρόνως καὶ ὑψηλὴ, τὴν φύσιν ἐπὶ τὸ ἀκριβέστερον μιμουμένη, ἀλλὰ συγχρόνως εἰς ῥυθμὸν εὐγενῆ ἐνυψούσα, καὶ ἐλαττοῦται μὲν θεαίως τῶν ἑλληνικῶν ἀριστουργημάτων τῶν αἰώνων τοῦ Φειδίου καὶ Πραξιτέλους, ἀλλὰ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀξιοπρεπέστερα μὲν καὶ μεγαλοφανεστέρα τῆς αἰγυπτιακῆς, ὡς ἐφάμιλλος δὲ τῆς ἀρχαϊκῆς ἐν Ἑλλάδι καλλιτεχνίας, καὶ τοῦ ῥυθμοῦ δὲ φαίνονται ἀκολουθοῦντες οἱ Ἕλληνες γλύπται ἐπὶ τῶν Μηδικῶν. Ἄν δὲ εἶναι ἀληθές ὅτι τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο καὶ τὰ γλυπτικὰ αὐτοῦ κοσμήματα κατεχώσθησαν μόνον δέκα

γενεάς ἢ τοιαύτοια περίπου ἔτη μετὰ τὰ Τρωϊκά, τὸ κάλλος αὐτῶν παρέχει νέα κριτικὰ διδόμενα περὶ τῆς ἱστορίας τῆς ἀσιατικῆς τέχνης, καὶ ἴσως δι' αὐτῶν θέλομεν φθάσει ποτε εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἐπὶ τῶν Γρωίκων ἡ τέχνη ἦν εἰς ὅλον τὸν τότε ἐξευγενισμένον κόσμον καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ἑλλάδα πολὺ πλέον προεχωρημένη ἀφ' ὅ,τι κοινῶς ἐκλαμβάνεται. Ρ.

ΔΟΚΤΩΡ ΒΟΛΦ.

Ὁ Δόκτωρ Βόλφ εἶναι εἰς τῶν συγχρόνων ἡρώων καὶ μαρτύρων τῆς χριστιανικῆς φιλαδελφίας. Ἐκ γερμανῶν Ἰουδαίων καταγόμενος, ἐξαπίσθη χριστιανὸς, ἐσπούδασεν εἰς τὰ πανεπιστήμια τῆς Ἀγγλίας, ἐνεδύθη τὸ ἱερατικὸν σχῆμα, καὶ ἔκτοτε ἀφιέρωθη ὅλος εἰς τὴν διάδοσιν τῶν ἀληθειῶν τοῦ εὐαγγελίου μεταξὺ τῶν ἀρχαίων του ὁμοθρήσκων, καὶ ἐν γένει τῶν βαρβάρων λαῶν τῆς Ἀσίας. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον διέτρεξε μετ' ἀκαταβλήτου καρτερίας καὶ γενναιότητος τὴν Συρίαν ὕλην, τὴν Κουρδίαν, τὴν Περσίαν καὶ τὴν Βουχάραν, τὴν δᾶδα ἀνέχων τοῦ ἀληθοῦς φωτός, καὶ κηρύττων τὸν θεῖον λόγον. Αἱ στερήσεις, οἱ ἀγῶνες, αἱ κακοπάθειαι ὅσας ὑπέστη κατὰ τὴν ὁδοπορίαν ταύτην εἰσὶν ἀπερίγραπτοι. Τέλος δὲ ὑπέπεσε καὶ εἰς τὴν δουλείαν τῶν ἡμεραγρίων ἐκείνων λαῶν, καὶ ὁ ἄγγλος Λοχαγὸς Κονόλλης, ὁδοιπορῶν ἐν 1826 καὶ 1830, διὰ τῆς Ἀσίας, τὸν ἀπήνησαν εἰς οἰκτρὰν κατάστασιν ὄντα, γυμνόν, ἀνυπόδητον, ἀσθενῆ, μετὰ τῶν ἀνδραπόδων ἀναμειγμένον, καὶ εἰς τὰς ἐπιπονωτέρας τῶν ἐργασιῶν καταδεδικασμένον ὑπὸ τῶν βαρβάρων κυρίων του· καὶ διὰ μεσιτειῶν καὶ χρηματικῆς δόσεως κατάρθρωσε νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ τῆς δεινῆς θέσεώς του.

Τοιαύτην εὐγνωμοσύνης λαβὼν ἀφορμὴν ὁ Δ. Βόλφ, αὐτὸς οὐ ὁ εἶς ὅλος ἦν ἀφοσιώσις ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων, καὶ αὐτῶν τῶν ξένων εἰς αὐτὸν καὶ ἀγνώστων, ἐννοεῖται ὅτι πάντα κίνδυνον, πᾶσαν θυσίαν εἰς οὐδὲν ἐλογίσατο, ὅταν ἤλθε στιγμή νὰ